

LBRIS

We know
books

**CONSTANTIN DUDU
ROTARU**

**Afaceri de amor, păruiele și
vesele întreceri cu cai la
*Saint Jean d'Akre***

CUPRINS

Prefață.....	07
01 Afaceri de amor, păruielei și vesele întreceri cu cai la Saint Jean d'Akre	11
02 Cioara moartă	16
03 Bomba psihologică	29
04 Viață de artist	39
05 Rol negativ	59
06 Vânătoare cu noroc.....	66
07 Moș Gheorghe Trifan din Poienile Izei	74
08 Dispariția lui Fritzl Abramowitz.....	88
09 Testamentul incalificabilului notar Arsenie Stan	92
10 Cunoștințe vechi, probleme noi	104
11 Iad alternativ (Dilema bulgarului Vasili Penev)	107
12 Ura, au venit gunoierii !.....	117
13 Djinul	124

14	Via lui Dragomir	131
15	Poză de grup cu pescari nefericiți	136
16	Ger necruțător, sex neprotejat și război neconvențional la Fotăchești	145
17	Salve, Brutus !	156
18	Mesaj peste timp	162
19	1001 marțieni	165
20	Galla Aelia Placidia	168
21	Marele plan	178

01

Afaceri de amor, păruielei și vesele întreceri cu cai la Saint Jean d'Akre

"Franța. La ce te poți aștepta de la un popor care și-a pus ca sărbătoare națională ziua evadării în masă dintr-o pușcărie..."

În fața cetății *Saint Jean d'Akre* - fortificație careia creștinii obișnuiau să-i spună Akra, iar musulmanii, Akko - avântul cavalerilor cruciați fu curmat pe neașteptate ... Nu erau obișnuiți cu asta și nu știau cum să facă față situației tactice ...

Până atunci, dăduseră lovituri puternice armatelor emirului Saladin - Sal-Ah-Dihn, după cum îi spuneau arabii - dar cetatea asta nenorocită nu putea fi nici luată, nici dărâmată, nici înfometată, nici altfel ...

Corturile partidei franceze străluceau în chip festiv sub lumina puternică a Lunii, spiritul războinic era intact, vinurile de pe Valea Loarei erau consumate cu același sentiment de mândrie națională, dar ceva venea să umbrească bucuria cavalerilor francezi adunați în seara aceea în preajma regelui Phillip August, el însuși ușor demoralizat - în sfârșit, bine deprimat - ... ei, da, monarhul avea un grafic de respectat și termenul expirase de mult ...

Chiar și atunci când ieșeau să urineze pe mătasea galbenă a cortului regal, vitejii Franței aveau grijă să șadă cu spatele spre zidurile albe și provocatoare - și, până una-alta, inexpugnabile - ale fortăreței. Le priveau fără să le poată atinge, de mai bine de trei luni, și asta începea să devină o practică nesănătoasă pentru nervi.

În spiritul onoarei cavaleresti, fiii Franței făcuseră, la plecarea de acasă și față de anumite persoane - de regulă, persoane cu fustă și dotă atrăgătoare - unele jurăminte ferme, anga-

jându-se să săvârșească un număr oarecare de fapte vitejești - așa să le ajute Dumnezeu ! - dar iată că lipsa de interes războinic al păgânilor îi făcea să piardă timpul degeaba. Ticăloșii stăteau baricadați în cetate și refuzau, pur și simplu, să iasă la luptă.

Cavalerii îi invitaseră pe comandanții mauri, insistent și politicoși - prin intermediul unor heraldici competenți - la dueluri individuale în afara cetății, făcuseră aluzii necuviincioase în legătură cu mamele lor tuciuiri, arseseră în fața porții un steag mare, verde și sfânt al Profetului, aruncaseră pisici moarte, bombe cu încărcătură coprologică și alte elemente cu semnificații funeste sau injurioase pe deasupra zidurilor, în cetate, dar ce n-au făcut ... totul fusese în zadar ...

În noaptea aceea, în cortul regal, nobilii Franței erau reuniți în jurul tronului ușor, de călătorie, de pe care monarhul se încrunta la toată lumea.

Toți încercau din răspuțeri să se distreze ... dar rezultatele erau din cele modeste ...

Menestrelii subnutriți, cu haine rupte-n coate și genunchi și harfe acordate neglijent, propuneau teme eroice care, în comparație cu isprăvile lamentabile prilejuite de actualul asediu, erau interpretate de fiecare cavaler în parte drept ofensă personală, și asta nu făcea decât să învenineze atmosfera.

Saltimbanci îmbrăcați ca papagalii se osteneau să-și câștige dreptul asupra resturilor de la masa nobililor lor stăpâni, și înghițitorii de flăcări, săbii și alte multe și de neimaginat lucruri se dădeau de ceasul morții să placă.

Sclavii mauri se băteau cu spade din lemn iar măscăriciul Curții, copleșit de importanța misiunii sale, făcuse atâtea glume proaste încât, în cele din urmă, Grațioasa sa Majestate binevoise să-l bată cu buzduganul de ceremonie. Baroni, conți, cavaleri și alți iluștri făuritori de istorie ședeau prăbușiți în jurul mesei, privind cu ură în fundul cănilor de vin.

Marchizul Jean-Luc de la Rosierre se gândea la Eleonore, apoi trăgea un pumn în masă și golea stacane fără număr.

Francois Brunell, comitele de Blois, care în urma serviciilor strălucite urma să devină prinț al Antiohiei, își vedea speranțele spulberate,

ceea ce-i sporea exponențial agresivitatea nativă. Era foarte periculos să-i stai în cale, motiv pentru care se vedea silit să-și toarne singur vin și o făcea des și cu generozitate, în respectul propriei sale persoane.

Ducele d'Alambert, fostul rege al Ierusalimului, devenise în același timp fostul desăvârșit gentilhomme. Cu voce răgușită de băutură, trecea în revistă diferite episoade din Biblie, dându-le o interpretare personală, într-o manieră care-i făcea să roșească pe foarte tinerii cavaleri bretoni din preajmă.

Contele de Noirmoitierre, favoritul regelui, ciopârțea tăblia mesei cu pumnalul de luptă, urmărind cu priviri sângeroase trupa de scamtori care nu bănuia nimic.

Într-un târziu, regele însuși, palid la față și demoralizat, propuse cu voce stinsă un turnir pentru a doua zi, întreprindere care în alte circumstanțe ar fi fost bine primită ...

Și petrecerea continua în dușmănie.

.....

În acest timp, la marginea taberei, într-un crâng fără valoare forestieră sau cinegetică, trei luptători îmbrăcați în uniforme simple, fără blazoane, cu vizierele lăsate și fără panașe la coifuri, cercetau cu atenție campusul francez.

Caii erau legați sub un copac. Mai încolo, și nu păreau prea fericiți.

Era miezul nopții, moment prielnic pentru hoți și îndrăgostiți.

Cei trei păreau să facă parte din prima categorie, că prea călcau cu grijă și se țineau în umbra copacilor, prea bine se înțelegeau prin semne ...

Pe la cântatul cocoșilor, după ce observaseră atent sistemul de apărare al taberei, așezarea posturilor de pază și traseul gărzilor înarmate, se puseră de acord din ochi și pășiră cu mare fereală spre palisada și valul de pământ care înconjurau baza militară franceză.

Se strecurară neauziți pe deasupra întăriturilor și se pierdură printre corturi.

Căutau o flamură anume ... niște armorii ... o anumită banieră. Păreau să cunoască insemnele heraldice ...

Treaba asta le-a luat cam mult timp.

Din prudență, trebuiau să ocolească focurile în jurul cărora se încălzeau soldați bărboși care n-ar fi ezitat să-i aresteze sau chiar mai rău. În sfârșit, în fața unui cort mare și azuriu se opriră. Ajunseseră.

Suprimară, fără să stea pe gânduri, cele două santinele care moțăiau sprijinite în halebarde în fața intrării. Ascunseră leșurile într-un șanț, apoi unul dintre cei trei camarazi pătrunse cu mare grijă pe sub faldurile cortului.

Ceilalți doi, cu săbiile goale în mâini, rămaseră afară ascultând neliniștiți zgomotele taberei și, după o jumătate de oră ce li se păru fără de sfârșit, tovarășul lor ieși din cort și le făcu, mulțumit, un semn. Reușise.

Porniră în grabă și, neglijând înțeleptele măsuri de siguranță pe care le luaseră la venire, căzură peste o trupă mare de oameni de arme, probabil un detașament care schimba gărzile.

Niciunul dintre cei trei nu era în măsură să dea parola și, fără să mai stea pe gânduri, răspunseră cu ascuțișul spadelor. Prin surprindere.

Încă de la primele lovituri căzură morți și răniți. Apoi, restul francezilor strânseră rândurile, se organizară repede ca orice soldați de meserie și păreau foarte hotărâți să le vină de hac intrușilor.

Răul fusese făcut: larma luptei și strigătele răniților stârniseră tabăra ...

Se auzeau sosind grupuri mari de luptători, răsunau porunci, făclii din rășină aruncau umbre lungi și neliniștitoare printre corturi.

Cei trei se simțeau iremediabil pierduți.

Apoi, într-un suprem efort, atacă toți odată într-o direcție unde dușmanii păreau a nu-și fi revenit încă din surpriză,

Trecură. Cu răni adânci, dar reușiră să se desprindă din încleștare și, sărind peste palisadă, alergară din toate puterile spre pădure, spre cai, spre salvare ...

În urma lor, porțile din lemn ale fortificației se deschiseră și câteva duzini de cavaleri, excitați de speranța luptei, își îndemneau caii să treacă peste șanțul cu apă, căutându-și din priviri adversarii asupra cărora să-și descarce nervii adunați în cele trei luni de asediu și inactivitate.

În lumina galbenă a lunii, peste întinderile stupide și nemărginite de nisip, începu o urmărire dură, al cărei final nu putea fi întrevăzut.

Urmăriții aveau ceva avans, dar pierdeau teren văzând cu ochii, caii lor păreau obosiți, iar ei înșiși se țineau cu greu în șa.

În schimb, armăsarii urmăritorilor, contaminați de furia nestăvilită a cavalerilor, abia dacă mai atingeau pământul, și atunci când fugarii ajunseră la țarm și se rostogoliră de pe caii albi de spumă, urmăritorii soseau năpraznic, la doar câteva lungimi de lance, chiuind și răsucind în mâini săbiile care străluceau mortal în lumina lunii.

Tot atunci, din umbra malului apărură câțiva marinari atletici care se repeziră să-i ajute pe cei trei oșteni epuizați să urce în barcă și vâsliră disperați spre mica brigantină ce se legăna ancorată la nici o sută de metri de mal.

De pe puntea corăbiei sosiră șuierând câteva săgeți care făcură unele pagube în rândurile urmăritorilor intrați deja cu caii în spuma valurilor, și asta dădu timp bărcii să câștige viteză. La scurt timp, luntrea se lipi de bordajul puțin înalt al navei care ridicase deja ancora și întinsese pânza neagră, manevrând în grabă spre larg.

.....

În cabina mică și simplu mobilată a corăbiei, cei trei camarazi salvați în chip aproape miraculos, ședeau în jurul unei mese grele din stejar. Fuseseră pansați de mâini pricepute.

Rănila nu erau periculoase, se aflau printre prieteni și se îndreptau spre Franța. Era bine.

Se priveau în ochi cu bucurie și devotament. Nu era nevoie de cuvinte ...

Își împrăpătau forțele cu câteva căni cu vin și, după un timp, unul din ei scoase cu infinită grijă, dintr-un buzunar adânc, o pungă mică din piele neagră.

Ceilalți doi nu scăpau nici o mișcare.

O deschise cu gesturi sigure, lente, aproape rituale, apoi puse încetșor pe masă o bucată de ceară albă, cu forme regulate.

– Să ne bucurăm, prieteni! Avem, în sfârșit, mulajul cheii de la centura de castitate a marchizei de Montfferat.

02

Cioara moartă

"Da, trebuie să-ți ierți dușmanii, dar nu înainte să fie spânzurați."

Heinrich Heine

Printre dealurile domoale ale Bucovinei se instalase primăvara, și Arcibald Brânză - el prefera graseiatul „Fromage” - era de părere că e mai frumoasă decât o diplomă de bacalaureat. Primăvara ... anotimpul acela clocotitor și încărcat de promisiuni încântătoare în care octogenarii nutresc speranța să li se reactiveze funcțiile vitale, copiii să mai capete o vacanță pentru merite imaginare și toate viețuitoarele - indiferent de poziția lor în lanțul trofic - se călăresc în scopul conservării și perpetuării speciei. Sau măcar ca să le facă celorlalte în ciudă.

Exact acest moment și-l alege Arcibald Brânză ca să comită încă una din acele tâmpenii pentru care *Guinness Book* îl luase deja la ochi.

Era o dimineață sidefată, cu gust de caramel și miros de *cannabis indica* venind de la vecinul Gogolete - un interlop cu mare trecere la judecători și alte autorități seculare - și douăzeci de polițiști sub acoperire se disimulasera în nukul cel mare din fundul grădinii încercând să realizeze flagrantul.

Arcibald ieșise pe cerdac într-un scop oarecare, mai exact, aspirând la o îmbunătățire a activităților neurale mult diminuate în urma exceselor nocturne, abuzuri multiple cu conotații preponderent imorale pe care popa Carcadâr de la Sfântul Haralambie cel Nou îl îndemna să le atenueze prin rugăciuni, posturi severe și alte abțineri de la bucuriile lumești.

De-acolo - de pe cerdac - identifică un individ îmbrăcat într-un mod pentru care trebuia deferit spitalului de nebuni, care încerca să-i smulgă cutia de scrisori bătută în cuie pe poartă,

cutie metalică apreciată de producători ca fiind din cale-afară de sigură.

– Ce faci acolo, bă, cioară ? Vrei să dau drumul la câini ?

Atât îi trebui brunetului minoritar:

– Ce-ai, bă ? Persecuți grupurile entice, hai? Te dau în judecată!

Cu viteză de cinematograf mut, se înfățișă pe teatrul de operațiuni încă o duzină de pun-gași ... ăăă ... de cetățeni cu drepturi depline, de fapt, cu drepturi mai mari decât ale majoritarilor toleranți.

– Huă! La oase! Să ne chemăm avocații! Să vină Comisia Europeană pentru drepturile omului !... deputații noștri... primul-ministru pen-că l-am votat... Haga te mănâncă, bă! ... Bruxellesul ... chestii ... ai dat de dracu !

Agreabilul delincvent, un iscusit și stăruitor aspirant la ajutoare sociale, tâlhar îndemânic, pragmatic și simpatic, hoț talentat râvnind la un loc pe podium, elector amabil susținând actori politici înscriși la rubrica „și alți bandiți” ... ei bine, valorosul țiga... pardon! preabunul comunitar cu îndepărtate ascendențe dravidiene se răsti pe un ton jignit, îndemnând cerul să fie martorul mării nedreptăți căreia îi căzuse victimă:

– Bă, române ! Te-ai ars ! Te reclam !

Și mai formulă vreo două sute de behăituri răgușite pe care Arcibald Brânză - deși un fin exeget - nu reuși să le interpreteze, dar bănuindu-le înțelesul, puse mâna pe un topor pe coada căruia erau vizibile câteva zeci de creștături marcând numărul viețuitoarelor care, neatente, îi iritaseră temperamentul.

Din uliță sosi un cor de urlete turanice, puse în circulație de restul cărdașilor tucii și gloata se urni chiuind în direcția crâșmei.

Relativ satisfăcut, Arcibald merse să mai doarmă puțin și, peste trei săptămâni, primi de la tribunal o invitație atât de oficială și spăimoasă că îi crescă o bubă pe fund care îl deranja la ... mă rog.

Da, Apolodor Bălălău, minoritarul cel cumsecade, îl dăduse în judecată și cerea o despăgubire cam cât bugetul unei țări mai mici în care cresc banane.

Pentru ce? Pentru că i se adresase cu ”bă, cioară!”. De-aia.

În vederea câștigării procesului, Arcibald

Brânză își asigură - contra unor sume care îi depășeau posibilitățile dar, fie! - serviciile avocatului Bebe Andronache și, într-o joi, se pomeni nas în nas... ăăă ... bot în bot ... în sfârșit, față-n față cu judecătorii care arătau ca niște pinguini constipați în sezonul în care se-nghesuie scrumbiile.

În sală era cald, completul de judecată ostil față de orice, iar maestrul Andronache purta cravată galbenă cu crose de golf mov.

Combi-nația: sală de tribunal îmbâcsită, judecători asupra cărora plana prezumția de onestitate, cravată galbenă și țigani turbulenți care încercau prin orice mijloace să creeze o stare de confuzie generală - bărbații urlau rupându-și cămășile, femeile blestemau într-un fel care sugera sminteală, copiii orăcăiau, adolescenții furau din buzunarele asistenței tot ce mai rămăsese în urma ofensivei de primă-vară a organelor de control fiscal - combinația deci era cel puțin dezgustătoare.

Arcibald Brânză avusese anterior câteva întâlniri pregătitoare cu avocatul Andronache ... la bar, la crâșma "Gomora", unde se producea artistic - și contra unui onorariu suplimentar, se deplasa și la domiciliu - celebra interpretă Claudia Bobârdău. Apoi, acasă la Mimi, amanta iscusitului avocat - care trăia cu impresia că e unicul beneficiar al farmecelor domnișoarei - într-o stațiune la malul mării, la cafenele de fițe, la Căciulata, la saună, ultraviolete, masaj sau bronzare organică.

Strategia de apărare fusese conturată, detaliată și întoarsă pe toate părțile. Pipăită, mirosită, reconfigurată chirurgical, simplificată și adăugită - pe ici, pe colo - distrusă complet și refăcută integral. Se efectuaseră plăți unor martori mincinoși, se falsificaseră probe, câinele Pompiliu și motanul Virgil erau deja instruiți și trecuți pe lista cu martori, fuseseră importate și implementate elemente similare din codul penal francez ... german, malgaș ...

Apoi, în ziua înfățișării, după ce se dădu citire acuzației, fură făcute tot felul de jurăminte legate de acuratețea declarațiilor și marile nenorociri care ar urma în caz de alterare a adevărului, se făcu apelul martorilor și ordinea chemării lor la bară. În sfârșit, aprozii potoliră șatra îmbrâncind câțiva indivizi agitați care

luară pe loc decizia de a da în judecată și guvernul, na!

Judecătorul Maxim Colăcel, un omuleț sfrijit, cu capul lucios ca un bec de 100 w și ochelari care-i ascundeau jumătate din fețișoara smochinită, trase una cu ciocănelul de lemn în tăblia masivă a pupitrului încercând să adune puțină autoritate. Unii erau de părere că asta îl excită ...

– Aveți cuvântul, maestre Andronache!

Maestrul se umflase puțin și mai câștigase câțiva centimetri în înălțime ... Își răsuci mustățile. Își dresе glasul, încordă mușchii. Țuguie buzele:

– Onorată instanță ...

Da, onorata instanță părea dispusă la multe, inclusiv să tolereze orice aiureală emanând din partea ilustrului avocat.

– Domnilor, voi ataca subiectul frontal.

Aha! Perspectiva de a fi atacat frontal, determină subiectul să se facă mai mic ... mai neînsemnat ... și asta îi tulbură în mod vizibil pe reclamanti. Oricum, judecătorul Colăcel făcea ceva cu mâinile pe sub masă - ceva moral, desigur - cel de-al doilea judecător privea în extaz o coală de hârtie albă, iar grefiera bătrâioară, cu ochii în tavan și sex-appeal cât mașina de umplut sifoane, freca pixul într-un mod indecent. Ba, îl lua și în gură.

Maestrul Andronache declanșă brusc ofensiva:

– Partea ... vătămată ... pretinde că, nici-mai mult, nici-mai puțin, clientul meu ar fi făcut-o „cioară” ... Cioa-ră!

Instantaneu se dezlănțui infernul:

– Huo! Am auzit cu toții ! Așa-i ! Dă-te dracu, umflatule ! Să te pupe mă-ta rece, bă, nebunule! Huoo ! Banditule ! Huă !

Brusc ieșit din amortire, Excelența-sa judecătorul Colăcel rupse ciocănelul de masă în încercarea de a pune ordine în dezordine. Ceea ce se și întâmplă odată cu năvălirea gardienilor din hol, care se grăbiră să reducă la tăcere cioa ... partea vătămată, cât și pe agitații săi martori.

Maestrul:

– Bineee ... admițând că i s-a adresat în acest fel onorabilului Apolodor Bălălău, concetățeanul nostru cu merite deosebite, adevărat stâlp al societății, ilustru minoritar adeseori marginalizat și constant expus

prezumției de vinovăție, care este un aprig plătitor de impozite, taxe locale și utilități și nu, nu este adevărat că se branșează ilegal la rețeaua electrică, nici că fură lemne din pădure și găini din curțile vecinilor ... și caii și rufele puse la uscat ... indicatoarele de circulație, bornele kilometrice, coșurile de gunoi, bicicletele păzite neglijent, speranțele de prosperitate ale majoritarilor și aspirațiile lor la integrarea deplină în marea familie europeană. Acuzațiile acestea nefondate aduc mari prejudicii etniei. Totul nu este altceva decât înscenare, făcătură, vexațiune, cons-pi-ra-ți-une. Ei și ? Ce-i cu asta ?

Maestrul Andronache își ridică brațele spre tavanul plin de căcați de muscă al sălii. Exersase mult figura asta și știa că-i iese bine.

– Întreb onorata instanță cât și restul asistenței ... și, prin extensie, Europa ... mapamondul ... ce poate fi atât de ofensator să fie cineva comparat cu o cioară ? Ce are atât de rușinos pasărea asta onestă care aduce atâtea servicii omului ? Hm ? Sau, cum ar zice latinul: "Quando terrestria virunt sortita mortales animas"! Ei ?

Da-da, judecătorul Colăcel medita intens și nimeni n-avea habar la ce.

Al doilea judecător cerceta cu mare atenție un dosar - în mod sigur, clasificat - cu fete goale, iar grefiera visa ceva atât de porcos că i se înroșiseră și urechile.

– Cioara, domnilor, cioara ... ehe ! Știați că această zburătoare simpatică poate vorbi ? Nu ? Aflați că cioara ca și ruda ei apropiată, corbul, poate articula aproximativ patruzeci de cuvinte și, spre deosebire de papagal - alt vorbitor cu pene la cur - spune exact ce trebuie la momentul potrivit ... patruzeci de cuvinte, așa da ... cunosc personaje, unele fiind chiar în această încăpere ... care au un bagaj lexical mult mai sărac: "Huo !", "La oase !", "Huooo !" ... observați că se și repetă, da ?

Toți cei de față inclusiv reclamantul, avocații, martorii și restul vietăților rămăseseră cu gurile căscate.

– Și, să nu uităm că este și o pasăre frumoasă, o vedetă ... penajul negru-strălucitor , cu reflexe albastre ... pliscul prelung ... picioarele delicate ... privirea inteligentă ...